

Čo Písmo učí o vzkriesení mŕtvych

Dôležitým činiteľom pre pochopenie vzkriesenia mŕtvych sú udalosti, ktoré sa odohrali s Ježišom Kristom medzi jeho smrťou na kríži a vzkriesením, ako ich opisuje Biblia.

Prorocká predpoveď Kristovej smrti, pochovania a vzkriesenia je zapísaná v Žalme 16:8-11: „*Vždy si predstavujem Hospodina pred sebou, lebo je po mojej pravici, aby som sa nepohol. Preto sa raduje moje srdce, a moja sláva plesá, áno, ešte i moje telo bude bývať bezpečne. Lebo nezanecháš mojej duše v ríši smrti; nedáš svojmu svätému, aby videl porušenie. Dáš mi znáť cestu života. Radosti do sýtosti je pred tvojou tvárou, rozmanitého blaženstva v tvojej pravici na večnosť.*

“ Na tieto verše sa odvoláva apoštol Peter v Skutkoch 2:25-28 a apoštol Pavol v Skutkoch 13:35. Hoci v Žalme 16 tieto slová hovorí Dávid, Peter vysvetľuje, že sa na Dávida nevzťahujú. Žalm 16 je jedno z mesiášskych proroctiev, ktoré sa vzťahujú na semeno (v jedn. č.), na Mesiáša, na Pána Ježiša Krista.

Peter upozorňuje na dve veci:

1. Telo Ježiša Krista bolo položené do hrobu, ale nepodľahlo porušeniu (rozkladu).

2. Jeho duch zostúpil do podsvetia^A, t. j. na miesto, kde odchádza duch človeka po smrti, ale nezostal tam dlhšie ako po dobu medzi jeho smrťou a vzkriesením. Podľa Lukáša 23:43 odišiel na miesto, ktoré nesie názov raj^B.

Vo verši Lukáš 23:46 je zapísané: „A Ježiš zvolal veľkým hlasom a povedal: Otče, do tvojich rúk kladiem svojho ducha! A keď to povedal, vypustil dušu.“ Z týchto slov môžeme porozumieť, že to, čo sa malo udiať s jeho duchom po smrti, Ježiš zveril do rúk svojho nebeského Otca. Vedel, že jeho telo bude pochované do zeme, ale o mieste prebývania jeho ducha mal rozhodnúť Otec.

Aj z týchto miest Písma vidíme, že Ježiš Kristus mal okrem božskej večnej prirodzenosti aj ľudskú prirodzenosť a prešiel tým, čo očakáva každú ľudskú dušu. Jeho telo bolo ľudskými rukami položené do hrobu (Ján 19:40-42), ale jeho duch bol v Božích rukách (Kazateľ 12:7).

O duchu Ježiša Krista čítame v Liste Efezským 4:9: „Ale to, že vystúpil, čože je iné, ako že aj prv zostúpil do hlbších častí ako je zem?“

A v 1. liste Petra 3:18-20 je napísané: „

Lebo aj Kristus raz trpel a zomrel za hriechy, spravodlivý za nespravodlivých, aby nás priviedol k Bohu, usmrtený telom, ale oživený Duchom, v ktorom aj odíduc kázal duchom v žalári, ktorí kedysi neposlúchali, keď raz vyčkávala Božia zhovievavosť za dní Noeho, keď sa staval koráb ...“ Spojením týchto dvoch miest dostávame obraz o tom, čo sa udialo s duchom Pána Ježiša. Ten je nasledovný.

Jeho duch sa dostal do podsvetia. Prišiel na miesto, ktoré sa volá raj alebo Abrahámov loňo. Tam sa za ním dostal aj duch zločinca, ktorý na kríži robil pokánie (Lukáša 23:43). Kristov duch sa ukázal v podsvetí, kde kázal „neposlušným duchom v žalári“ (1. Petrov 3:19-20). Potom, keď všetky Božie zámery boli naplnené, v okamihu, ktorý určil Boh, Kristov duch vystúpil z podsvetia. Súčasne sa jeho duch opäť zjednotil s jeho telom, ktoré počas celého jeho pobytu v podsvetí ležalo v hrobe neporušené. Tým bolo jeho telo vzkriesené z mŕtvych, súčasne však bolo už aj premenené (oslávené). Kristus vstal z mŕtvych už v inom, novom tele. Bolo to telo, v ktorom mohol vstúpiť do miestnosti so zavretými dverami a v ktorom mohol vystúpiť do nadoblačných výšin bez toho, aby sa porušilo (napr. nepotreboval skafander ako kozmonauti pri ceste do vesmíru).

Smrťou dôjde k oddeleniu ducha od tela. Telo bude pochované do zeme a duch človeka odíde na miesto, ktoré mu určí Boh. Tu zostane až do doby vzkriesenia. Pri vzkriesení všetkých spasených ľudí (tých, ktorí patria Kristovi) dôjde k opätovnému zjednoteniu ducha s telom a k vytvoreniu celistvej ľudskej bytosti.

Pán Ježiš hovoril o vzkriesení všetkých ľudí, spasených aj tých nespasených. Tí, ktorí v neho uveria, budú vzkriesení k večnému životu, a tí, ktorí v neho neuveria, k večnému odsúdeniu (Ján 5:28-29). Všetci budú vzkriesení, ale ich ďalšia existencia bude rozdielna (Daniel 12:2). Tí, ktorí uverili v Ježiša Krista, budú prebývať v novom Jeruzaleme so svojím Bohom vo večnom pokoji, radosti a v sláve (Zjavenie Jána, kapitoly 21 a 22). Tí, ktorí neuverili, budú prebývať v ohnivom jazere a budú večne pálení v neuhasínajúcom ohni (Zjavenie 20:15; Marek 9:43-49).

Podstatná skutočnosť na vzkriesení tých, ktorí patria Kristovi (spasených) je, že zatiaľ čo smrťou dôjde k oddeleniu ducha od tela, pri vzkriesení naopak dôjde k opätovnému zjednoteniu ducha s telom. Novozmluvné písmo upresňuje miesto prebývania ducha spaseného človeka po jeho smrti. V tomto smere je rozdiel medzi obdobím, ktoré bolo pred Kristovým vzkriesením, a obdobím, ktoré nasleduje po ňom.

Doma u Pána

Ako sme uviedli v predchádzajúcom texte, pred Kristovým vzkriesením bol duch spravodlivého zomrelého umiestnený do tej oblasti podsvetia, ktorá niesla označenie raj alebo Abrahámovo lono. Po Kristovej smrti a vzkriesení je to už inak. Tým, ktorí zomierajú v Pánovi^C, je už umožnené vstúpiť do bezprostrednej prítomnosti Pána Ježiša Krista a ich duch odchádza priamo k nemu. K takémuto tvrdeniu nás oprávňujú výroky ako Skutky 7:55-59, 2. Korinským 5:6 a 8 a Filipským 1:21-24.

Štefan, keď ho kameňovali, pozrel do neba a videl Božiu slávu a Pána Ježiša stáť po Božej pravici. Vtedy zvolal: „Pane Ježišu, prijmi môjho ducha!“ Jeho slová poukazujú na presvedčenie, na istotu, že po telesnej smrti jeho duch príde priamo do Božej prítomnosti.

S takým istým presvedčením píše apoštol Pavol svätým Božím do Korintu: „... vieme, že kým sme doma v tele, sme von od domova a vzdialení od Pána... Ale dôverujeme i súčasne volíme radšej vystehovať sa von z tela a bývať doma u Pána“ (2. Korinským 5:6 a 8). Pavlova reč je priama a ukazuje, že kým sme v tele, sme vzdialení od

Pána. Avšak duch toho, kto je nové stvorenie v Kristovi, potom ako je smrťou oddelený od tela, už býva doma u Pána. Nie v podsvetí, ale v Božej prítomnosti.

V Liste Filipským apoštol Pavol o tejto skutočnosti píše vo forme úvahy, čo by bolo pre neho lepšie: „Zomrieť a byť s Kristom alebo ešte zostať v tele?“ Pavol s určitosťou nevie odpovedať, čo by mu bolo lepšie. Tiahne ho oboje. Už by bol rád doma u Pána, ale vie, že ešte je užitočný aj pre bratov tu na zemi a vo svojom tele.

Abrahámové lono

Podľa výkladu/vyučovania Pána Ježiša Krista (Lukáš 16:19-31 a Lukáš 23:43) duch zomrelých spravodlivých po smrti, po oddelení od tela odchádzal na miesto nazvané Abrahámové lono (alebo raj)^{A,B}. Toto miesto je dnes už „premiestnené“ z podsvetia do nebies. K tomuto záveru vedú verše:

a) Efezským 4:8,

b) 2. Korinským 12:4, kde sa hovorí o Pavlovom vytrhnutí do raja. Z verša 12:2 usudzujeme, že raj je to isté miesto ako tretie nebo.

c) Duch tých, ktorí sú nové stvorenie v Kristovi, po smrti odchádza do Božej prítomnosti, domov k Pánovi tak, ako sme to uviedli vyššie a ako o tom svedčia verše Skutky 7:55-59, 2. Korinským 5:6 a 8 a Filipským 1:21-24. Teda už neodchádza do podsvetia, kde odišiel Lazar z príbehu zapísaného u Lukáša 16:19-31.

d) Tí, ktorí sú nové stvorenie v Kristovi, sú podľa Efezským 2:4-7 (hlavne verš 6) posadení v ponebeských oblastiach už teraz^C. Po fyzickej smrti tam budú prebývať s Kristom a očakávať na svoje vzkriesenie z mŕtvych – nebudú v podsvetí.

e) Podľa Efezským 4:8-9 Kristus najprv zostúpil do podsvetia, a keď vystúpil na nebesia, zobral z podsvetia so sebou všetkých spasených všetkých čias.

Novozmluvné písmo aj v tomto smere (vo výpovediach o mieste prebývania duchov zomrelých spravodlivých) ukazujú dôležitý rozdiel medzi obdobím pred Kristovým vzkriesením a po ňom. Pred vzkriesením Krista duch spasených zomrelých odchádzal na miesto Abrahámovho lona a po vzkriesení už odchádza domov k Pánovi do bezprostrednej Božej prítomnosti. To je dosiahnuté a zabezpečené Kristovou smrťou a vzkriesením, jeho dokonalou obeťou a zmierením.

Poznámky a vysvetlivky

A) *podsvetie* – týmto slovom sa v starozákonných písmach označuje miesto (ríša) mŕtvych. Podsvetie (hebrejsky *šeól* a grécky *hádes*) bolo podľa Písma rozdelené na miesto, v ktorom sa nachádzali duše zomrelých bezbožných, a miesto, kde boli duše zomrelých spravodlivých (pozri príbeh boháča a Lazara v Evanjeliu Lukáša 16:19-31). Text z Lukáša 16:19-24 odhaľuje, že miesto, kde sa nachádzali duše zomrelých bezbožných, je miesto

utrpenia a múk. Miesto, kde sa nachádzali duše zomrelých spravodlivých (Abrahámov loňo), je miesto odpočinutia (verš 25). Okrem toho medzi týmito dvoma miestami bola nepreniknuteľná priepasť, ktorá nemohla byť prekročená ani z jednej, ani z druhej strany. Boh však má moc aj nad podsvetím a má moc z neho vyslobodiť (uvoľniť, vyviešť; Žalm 139:7-8, Žalm 16:10).

B) Slovo *raj* je jedno z pomenovaní, ktorým sa označuje miesto v podsvetí, kde po smrti odchádzal duch (duša) zomrelého spravodlivého človeka. Je to to isté miesto, ktoré je podľa Lukáša 16:19-31 nazvané Abrahámov loňo. Toto zvláštne miesto nebolo miestom utrpenia, mučenia a trestu, ale miestom odpočinutia a utešenia (porovnaj situáciu boháča a Lazara).

C) Výrazom *byť v Pánovi* (1. Korinským 7:39), zomrieť v Pánovi, v Kristu (1. Tesalonickým 4:16) rozumieme tak, že sú to skrátené pomenovania, ktorých plný význam je nové stvorenie v Ježišovi Kristovi (2. Korinským 5:17), a tak ho aj v tejto sérii článkov používame. Teda tí, ktorí sú v Pánovi, sú tí, ktorí sú nové stvorenie v Ježišovi Kristovi. Tí, ktorí *zomierajú v Pánovi*, to sú tí, ktorí zomierajú už ako nové stvorenie v Ježišovi Kristovi. Sú to tí, ktorí *sú Kristovi* (1. Korinským 15:23), ktorí mu patria, ktorí sú v ňom, lebo majú jeho Ducha (Rímskym 8:9).

Oznam:

Autorom revidovaný článok dňa 20. 6. 2018.

Revízia sa týka odseku:

"Smrťou dôjde k oddeleniu ducha od tela. Telo bude pochované do zeme a duch človeka odíde na miesto, ktoré mu určí Boh. Tu zostane až do doby vzkriesenia. Pri vzkriesení všetkých **spas**
ených
ľudí
(tých, ktorí patria Kristovi)
dôjde k opätovnému zjednoteniu ducha s telom a k vytvoreniu celistvej ľudskej bytosti."

A odseku:

"Podstatná skutočnosť na vzkriesení **tých, ktorí patria Kristovi (spasených)** je, že zatiaľ čo smrťou dôjde k oddeleniu ducha od tela, pri

ich

vzkriesení naopak dôjde k opätovnému zjednoteniu ducha s telom. Novozmluvné písmo upresňuje miesto prebývania ducha spaseného človeka po jeho smrti. V tomto smere je rozdiel medzi obdobím, ktoré bolo pred Kristovým vzkriesením, a obdobím, ktoré nasleduje po ňom."

Do oboch odsekov bol pri revízii vložený text zvýraznený **tučným písmom**. Oba odseky sú tu na web stránke, v porovnaní s pôvodným článkom v časopise, publikovaná už po urobených zmenách.